

Peijaiset

Arvostettu ystäväni tapasi sanoa, että ihmisen elämä on yhtä luopumista. Ensin menee viaton ja leikkimielinen lapsuus. Sitten nuoruus, jolloin kaikki oli mahdollista. Mukavat työtkin loppuvat, koska täytyy jäädä eläkkeelle, vaikkei tahtoisi.

Moottoripyöräilykin loppuu aikanaan, kun aistit ja voimat eivät enää riitä. Kohta ei enää jaksa juosta liikkuvan pallon perässä. Täytyy keskittyä huolellisesti, jotta lyönti osuisi edes maassa paikallaan kököttävään kohteeseen.

Pahinta tietysti on, kun joutuu luopumaan järjestään. Jotkut tosin väittävät, että sitä voi siirtää tuonnemmaksi täyttämällä ristikoita ja ratkaisemalla muita vastaavia pulmia. Toiset taas todistavat, että sienien ja marjojen poiminta ajaa saman asian. Ja kai opiskelu ja opiminenkin auttavat.

Sain taannoin kutsun lupsakan solukaverini peijaisiin. Kutsu tuli kiertoteitä pitkin, koska osoitteet olivat vuosien varrella hukkuneet. Kutsussa valotettiin peijaisien luonnetta.

Valmistauduimme parin muun samaan poppooseen kuuluvan insinöörinretkun kanssa hankkimaan kukkalaitetta, mutta siitäkin tuli tarkempia neuvoja. Runsaasti ruusuja on saatavilla kirkon ovelle laitettuna vaasissa. Siitä kukin voi ottaa omansa.

Arkkua ei näkynyt. Kuului vaimeaa musiikkia. Edessä valkoisin liinoin peitetyllä pöydällä oli vain kaunis puinen laatikko. Solukaverini oli kuollut ulkomailla. Hänet oli siellä tuhkattu ja urna oli tuotu kotimaahan. Asiaankuuluvien seremonioiden jälkeen läsnäolijat kutsuttiin viereiseen publiin peijaisiin. Hautajaispeijaisiin?

Kerrottiin, että Osku oli toivonut hänelle järjestettävän irlantilaistyyppiset peijaiset. Koska hän oli elänyt hyvän elämän, ei ole syytä itkeskellä eikä hymistellä vaan muistella elämän eri puolia.

Etsin internetin ihmeellisestä maailmasta tietoa irlantilaisista hautajaismenoista. Irlannissa elää perin pohjin katolilaisuuden kyllästämä kansa. Monissa moraaliasioissa lainsäädäntö on Euroopan vanhoillisinta. Isoveli Englanti on vuosisatoja sortanut irlantilaisia. Kansaa on kokenut kovia.

Hautajaismenoihin liittyy kuitenkin yllättäviä vapauksia. Perhe ja ystävät kokoontuvat muistajaisiin. Kerrotaan hauskoja tarinoita vainajasta. Ruokaa ja juomaa on runsaasti tarjolla. Kirkko on yrittänyt rajoittaa alkoholinkäyttöä, mutta se on siinä surkeasti epäonnistunut.

Peijaiset tosiaan pidettiin irlantilaistyyppisessä pubissa. Seinälle oli heijastettu vainajan nuoruudenaikainen kuva. Kuvia näytettäisiin myöhemmin lisää. Osallistujille kerrottiin, että baarissa on piikki auki siihen ja siihen asti. Kohta tulisi myös purtavaa.

Luettiin muutama koskettava kirje. Puheissa kerrattiin hauskoja tarinoita. Me solukaveritkin saimme suunvuoron. Painotimme pointteja 60-luvun puolivälin opiskelun kiemuroista. Ei saatu opintorahoja. Valtiontakaushin tuli vasta, kun sitä ei enää tarvinnut. Mutta pätkä- ja kesätöitä riitti yllin kyllin.

Oli varaa elää joskus enemmän kuin opiskella. Valmistuttiin kuitenkin säädetyssä ajassa ja ryhdyttiin kartuttamaan kansalaisvarallisuutta.

Kaverin peijaisista jäi seesteinen ja lokoisa mieli. Mitäpä sitä mukavasti menneen normaalipituisen elämän jälkeen voivottelisi ja hymistelisi. Pitäneen tässä itsekkin neuvoa jälkipolvia ja pistää hyvissä ajoin peijaisrahat piiloon.